

DİLEK YARDIMCI BENİM DUVARDAN FARKIM NE?

RESİMLEYEN: DEMET ÖZGE AYKAN

Nilay
Ahmet
Eren
Veli

Gül
Ali

DİLEK YARDIMCI
**BENİM DUVARDAN
FARKIM NE?**

RESİMLEYEN: DEMET ÖZGE AYKAN

BENİM DUVARDAN FARKIM NE?

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilek Yardımcı
RESİMLEYEN: Demet Özge Aykan
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. AŞ
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

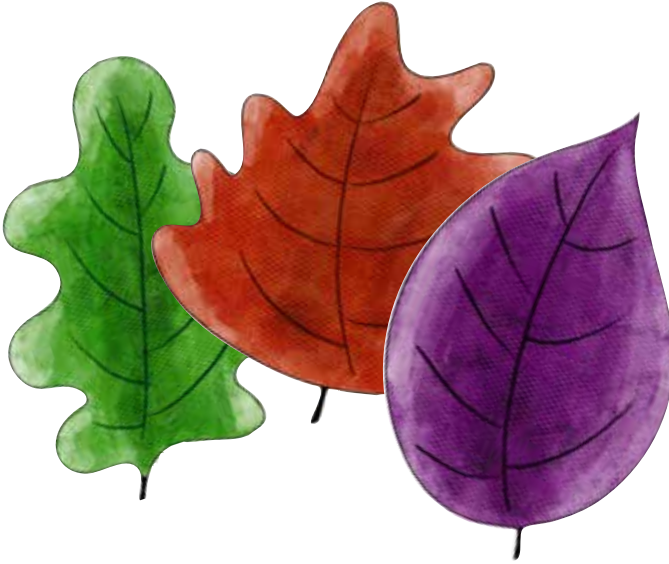
Birinci Baskı: Ekim 2021 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-612-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 51529

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DİLEK YARDIMCI
**BENİM DUVARDAN
FARKIM NE?**

RESİMLEYEN: DEMET ÖZGE AYKAN

Dilek Yardımcı

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Bölümünden mezun olmuştur. Fotoğraftaki sevimli görüntü aldatıcıdır çünkü kendisi ileri derecede hastadır ve çocuklar için oldukça tehlikeli(!) olan “KOB” virüsü (Kitap Okuma Bağımlılığı) taşımaktadır. Öğretmenlik hayatı boyunca zavallı öğrencilerine bu virüsü bulaştırmaya çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştur ama onun çok sinsi bir planı daha vardır: Bütün çocuklara okuma virüsü bulaştırmak ve onları kitap okumadan duramayacak hale getirmek. Yolunun zorlu ve uzun olduğunun farkındadır ve o günleri ipe çekmektedir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Hayal Sözleşmesi (roman)
- Hayallerin Ötesinde (roman)
- Zıpır Özgürlük Peşinde (roman)
- Zıpır Gizli Görev (roman)
- Benim Duvardan Farkım Ne? (roman)

Bölümler

Ceza ... 7

Çınar Ailesi ... 17

Defter ... 27

Keşke ... 65

Bizim Duvardan Farkımız Ne? ... 75

İz Peşinde ... 86

Gösteri Zamanı ... 93

Tip İkizi ... 98

Sevgili Okur,

Bu kitaba başlamadan önce bazı koşulları yerine getirmen gerekiyor. Yerine getirmeyeceksen başlama. Eğer başlarsan kitabın herhangi bir sayfasında geçen bir görevi yapmayı peşinen kabul etmişsin demektir. Sana görevinde başarılar diliyorum. Büyük ihtimalle yapamayacaksın. Yaparsan ne olur? Yazar bu sorunun yanıtını kitapta bulacağına inanıyor.

Kitaba başlamadan önce gerekli malzemeler:

1. Bir A4 kâğıdı
2. Makas
3. Kalem
4. Odaklanmış bir zihin

NOT: Sevgili okur; bir kâğıt, makas, kalem ve görev için bu kitaptan vazgeçmezsin değil mi?

Anlaştığımıza sevindim.

Ceza

Tek ayak üzerinde durmak bir şey değil benim için. Hatta çocuk oyuncağı... Asya ve Avrupa'nın tek ayak üstünde durma şampiyonu olabileceğimi söylüyor arkadaşlar. Sınıf öğretmenimiz derse geç geldiğim için bana yine on beş dakika ayakta durma cezası verdi. Bu yetmezmiş gibi yüzüme hayal kırıklığıyla bakıp ekledi:

“Şu duvara iyice bak, ona sormanı isteyeceğim soruyu düşün Ayliz?”

Tek ayakla durma işi tamam. Hadi duvara bakmaya da alışkınım diyelim, soru sormak da nereden çıktı? Şaşırdım, tutamadım kendimi:

“Öğretmenim, ne soracağım ki ben duvara?”

“Düşün bakalım Ayliz, ne sorabilirsin?”

Yere, tavana, arkadaşlara ve en son öğretmene baktım. Bir süre, dünyayı kurtaracakmış gibi düşündüm. Aklıma harika bir şey gelmiş gibi öğretmene yönelince gözleri parladı.

“Öğretmenim!”

“Evet, kızım!”

“Ben sizin aklınızdaki soruyu bilmiyorum. Ancak kendime göre sorularım olabilir!”

Öğretmen böyle bir yanıtı beklemiyordu. Hayal kırıklığı ile sordu:

“Neymiş onlar, çok merak ettim doğrusu?”

Mustafa hemen atladı:

“Öğretmenim, ben Ayliz’in soracağı soruyu biliyorum.”

Öfkeyle haykırdım:

“Ben de sana ne yapacağımı biliyorum.”

Öğretmen uyardı:

“Ooo Ayliz Hanım, geç gelmelere bir de tehdit etmeyi mi ekledin? Sırada ne var?”

“Ama öğretmenim...”

“Neymiş bu soru Mustafa?”

“Benimle evlenir misin duvar?”

Ha ha! Çok komik. Görseniz nasıl da gülüyorlar. Öğretmen de onlara katılmış. Suratım kıpkırmızı. Burnumdan soluyorum. Ben sana gösteririm bakışını attım Mustafa’ya hemen. Mustafa umursamadan devam etti:

“Haftada en az üç gün duvara bakıyor. Mutlaka bir etkilenme olmuştur öğretmenim.”

Öğretmen yaratıcı esprisi için Mustafa’yı tebrik etti. Sonra bana döndü:

“Gördün mü? Sana takılmaları için arkadaşlarına epey malzeme veriyorsun Ayliz! On beş dakikan var. Bu kez sadece ayakta durmayacaksın!”

Gerilerden Eren'in sesi duyuldu.

"Ters takla da atsın öğretmenim!"

Öğretmen Eren'e kızdı:

"Onu sana yaptırmadan sus Eren! Sözümü bölmeyin çocuklar. Evet Ayliz, bu kez ayakta durmak yetmeyecek. Aynı zamanda senden duvara '*Ey duvar, benim senden ne farkım var?*' diye sormanı istiyorum. Dersin sonunda konuşalım. Çünkü geçen hafta perşembe ve cuma günleri geç kaldığında seni uyardım. Sen düzeleceğine daha da suyunu çıkardın. Her gün yedi sekiz dakika geç gelmeye başladın. Demek ki ben o gün '*duvarla*' konuşmuşum. Bir farkınız yokmuş. Bana duvardan farkını göster çocuğum. Düşün taşın. Yanıtını bekliyorum."

Öğretmen öyle söyleyince -sonuçta kırk yaşlarında, gözlüklü, sürekli kitap okuyan, filozof görünümlü bir insan; vardır bir bildiği diye- duvara o güne kadar hiç bakmadığım kadar dikkatli baktım. Eğildim baktım, hatta yere oturup baktım. Duvarı kokladım. Duvarın yüzeyine dokundum. Bakış açımı değiştirmek için her şeyi yaptım, bir de tersten baksam fena olmaz diye düşündüm. Tam harekete geçecektim ki öğretmenle göz göze geldik.

Anladı ne yapacağımı. Zaten sınıfta sessiz kıkırdamalar oluyordu. Üzülerek bu eylemden vazgeçtim. Keşke büyütecimi getirseydim, dedim içimden. Ancak bazı şeyler için büyütece gerek yoktu. Neler neler gördüm zavallı duvarda: Üç gün önce Ahmet'in yediği hamburgerin kurumuş sosu, çöp adam resmi, burundan çıkan birtakım atıklar (Böööh! İğrenç bir sınıfa sahibim.), sınıftakilerin pek çoğunun ismi; 34, 35, 36, 37 numaralı pek çok ayak izi...

Bir tane de 42 numara gördüm, acaba kimin ayağı bu kadar kocaman? Öğretmen olamaz değil mi? Kesin Ahmet'in ayağıdır. Çocuğun sadece ayağı büyüyor. Gerçekten, ayağı şu an vücudunun üçte biri. Bence yakında fark kapanır. Bütün bu gördüklerimden sonra duvara acıdım, garibimin rengi de atmış, bir önceki boya ile sonraki boya birbirine karışmış. Görerseniz Güney Afrika Cumhuriyeti bayrağı gibi, neredeyse her renk var.

Öğretmen dersin sonunda çağırды yanına.

“Buldun mu çocuğum?”

“Araştırmalarım devam ediyor öğretmenim, zamana ihtiyacım var.”

Öğretmen yüzüme sitemle baktı.

“Araştırma mı? Sanki laboratuvara gönderdim seni Ayliz!”
Biraz düşündü sonra devam etti. “Çok beklemem ona göre.”

“Tamam, öğretmenim!”

Neden öyle söyledim? Bir milyon yıl da geçse ben bu soruya cevap veremem ki... En iyisi bizimkilere sormak. Öğretmenin bilmediğini onlar mı bilecek, diye biraz şüpheliyim ama yine de eve gidince şansımı deneyeceğim. Ama sağ olsun arkadaşlar, eve gitmeden epeyce yorumda bulundular:

“Senin duvardan farkın ne, biliyor musun Ayliz?”

“Duvar hiç konuşmuyor.”

“Duvar sürekli derse geç kalmıyor.”

“Duvarın acayip huyları yok.”

“Keşke öğretmen benzer özelliklerinizi bulmanızı isteseydi.”

“İkiniz de çok sıkıcısınız.”

“Duvar da senin gibi biraz pasaklı.”

“Duvarla ikiniz çok iyi dost olursunuz, bazen ondan farkın kalmıyor.”

Hepsine gereken cevabı verdim. Duvar olmadığını, pataklamaya varan birkaç kovalamadan sonra anladıklarını düşünüyorum. Of, bu duvar meselesi de nereden çıktı?

Eve gider gitmez önce anneme soracaktım. Sonuçta beni o doğurdu. Ne doğurduğunu ve doğurduğu sevgili yavrusunun duvarlardan ne farkı olduğunu annemden daha iyi kim bilebilirdi? Onu mutfakta birtakım tariflerin arasına gömülmüş buldum. Yüzü kıpkırmızıydı, stresten dudaklarını ısırıyordu. Aslında hiç zamanı değildi ama daha fazla bekleyemedim.

“Anne!”

“A sen mi geldin akıllı kızım!”

“Yok, komşunun kızı...”

Geldiğimin bile farkında değil. Oysaki kapıyı o açtı, yüzüme bile bakmadan mutfağa koştuğu için farkında değil. Çünkü yarın ‘gün’ sırası onda, bütün mahalle bizde. Aradığım anneye en az bir buçuk gün ulaşamam. Yine de sordum:

“Benim anne, ama abimi istiyorsan gideyim.”

“Saçmalama kızım, lafın gelişi. Birazdan hazırlarım yemeği.”

“Anne yemekten önce sana bir soru sormam gerekiyor.”

“Hadi oyalama beni Ayliz! Ne soracaksan sor kızım. Görüyor musun yarınki ‘gün’e hazırlanıyorum. Ve hâlâ ortada bir şey yok. Yarına kadar en az on çeşit yiyecek olmalı çocuğum. Geçen hafta Ebru teyzen dokuz çeşit yapmıştı.”

“Ay anne, otur kalk Ebru teyzeye dua et!”

“Nedenmiş o?”

“Ya otuz çeşit yapsaydı?”

“Laflara bak, dilimiz de pabuç kadar! Anneyle dalga mı geçiyorsun sen? Oyalama beni Ayliz, hadi ne soracaksan sor.”

“Benim duvardan farkım ne anne?”

O sırada telefonu çaldı. Elini silip telefonu açmaya çalışırken cevabı verdi:

“Aynaya bak görürsün. Benim yatak odasındakine bak. Boydan ayna ne de olsa. Daha net sonuçlar alırsın bence.”

“Anne ya!”

“Efendim Nazan!”

“Nazan mı? Vah vah adımı da unuttu. Ha telefon...”

“Yok Nazancığım, ben hallediyorum. Yarıyı pişti.” (Ortada hiçbir şey yoktu oysaki.) “Ohoo, bunlar benim için çocuk oyuncacı! İstediyin bir şey varsa yapayım. Ben o işi hallettim. İyi o zaman, görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra bana döndü:

“Sen hâlâ burada mısın? Yatak odasını biliyorsun kızım.”

Yandım ben, annem tam bir buçuk gün yok. ‘Gün’ onun ruhunu ele geçirdi. Nasıl hamarat bir kadın olduğunu herkese gösterecek. Kızının önemli sorunları varmış, kafası karışmış... Kimin umurunda. Annemin komşuları gelecek. Ondan ümidi kestim. Suratım asıldı ancak bu uzun sürmedi. Aklıma diğer aile bireyi geldi: Zorda kalınca kardeş gibisi yok. Abi, abicciiiiimmm!

Abimin odasına koştum. Bilgisayarda oyun oynuyordu. Okuldan gelince bir saat oynama izni var. Onun için çok kıymetli. Yangın çıksa yerinden kalkmaz. Odaya girer girmez sordum:

“Abi benim duvardan farkım ne?”

Yüzüme bakmadan konuştu:

“Seninle değil de duvarla kardeş olsaydık daha mutlu olurum. Çünkü duvar hiç konuşmuyor, sürekli soru sormuyor. Yüz defa söylüyorum, oyun oynarken beni rahat bırak diye. Kaybol ufaklık!”

Dilimi çıkardım. Kardeşmiş... Hıh, zor zamanında yanında olmayacaksa abiler niye var ki! Görür o gününü. Bir daha hafta sonu oyun saatinde ona bilgisayar hakkımı vermeyeceğim. Harçlığımın da tırtıklayamayacak. Hatta ona resim ödevinde de yardım etmeyeceğim.

Bugünden itibaren bütün abi kardeş paylaşımları bitmiştir. Duvardan alsın ne alacaksa. Bir ara odasından çıkınca duvarına dil çıkararak bir yüz çizeyim de görsün duvar kardeşliğini.

Neyse üzülmeiyim, sonuçta hâlâ bir kişi daha var sorabileceğim. Tam bunları düşünürken kapı çaldı. Heyecanla açtım kapıyı, babacığım diye sarıldım. Terliğini hazırladım. Kızındaki bu ani ilgi, babamı hem şaşırtmış hem de duygulandırmıştı.

“Hayırdır Ayliz, doktorlar bir aylık ömrüm kaldığımı mı söyledi yavrum?”

“Yok babacım. Daha yüz yıl bir yere gitmek yok. Bırakmam seni.”

“Aman da benim bal kızım. Seni bırakıp gider miyim?”

“Şey baba, sana bir soru soracaktım.”

Babam ağzını açıp sor diyecekti ki annemin feryadı kapladı evi:

“Ayliz koş kızım. Tencere taşıyor.”

Kendimi mutfakta buldum.

“Çocuğum, şuradaki unu da koy önüme. Baban mı geldi? Söyle ona, yemek bir saat içinde hazır olur.”

Salona koştum hemen. Babam televizyona geçmiş, koltuğu açmış bile. Bu cümlede bir sorun var. Ay, tam tersi işte. Galiba annemin telaşı bana da geçti. Siz anladınız herhâlde ne demek istediğimi.

“Baba, annem yemek bir saat içinde hazır olur, dedi.”

“Sorun değil kızım, öğlen yemeğini geç yedim.”

Televizyonun sesini açtı. Ben de duysun diye bağıarak konuştum:

“Baba benim duvardan farkım ne?”

Önce şaşırđı, sonra bir bana bir duvara baktı.

“Benim kızım duvardan çok daha renkli ve tatlı.”

Sonra da kahkahayı koyuverdi. Ardından tekrar televizyonun kölesi oldu.

Ne oluyor bunlara? Babam da hayal kırıklığına uğrattı beni. Öfkeden kıpkırmızı oldum. Galiba kimsenin umurunda değilim. Salondaki koltuğa attım kendimi. Bir süre öyle kaldım, sonra bir fotoğrafa takıldı gözüm. Kafamda şimşekler çaktı. Tabii ya çekirdek aile işe yaramıyorsa çınar ailesine gitmeliyim. Mutfağa koştum.

“Anne ben gidiyorum.”

“Nereye kızım?”

“Çınarlara...”

“Daha yemek yemedin.”

“Orada yerim.”

“Yorma şimdi onları.”

“Görüşürüz anne.”

“Kızım.”

“Efendim anne!”

“Böreğin yanına ne yapsam?”

“Of anne!”

“Of annenin tarifini bilmiyorum! Başka bir cevap istiyorum.”

Suratım kızarınca pes etti.

“Vardığında telefon et!”

“Sanki Erzurum’a gidiyorum anne! İki bina ötede evleri. Ayrıca burası bir site unuttun mu?”

“Sarmannın içine kekik koydum mu ben? Ah Ayliz, bende akıl bırakmadın!”

“Hı, ben mi? Ben mi bırakmadım? Kafanı karıştırıyım da gör anne!”

“Sen anneni yalnız bırak bakalım. Doğum yaparken bile bu kadar stres yaşamamıştım.”

Kapıdan çıkarken bağırdım:

“Keke tuz katmayı unutma anne. Geçen gün tuzsuz olmuştu.”

“Tamam çocuğum,” dedi önce. Sonra farkına vardı. “Nee, tuz mu? Eşek sıpası!”

Annem hemen en etkili silahına başvurdu. Nereden atarsa atsın asla ıskalamazdı. Terliğı tam kafama yedim. Allahtan yumuşak, yoksa oracıkta bayılırdım.

“Ee, anneyle uğraşırsan olacağı budur.”

Annem bu özelliğıyle hep övünür. “Şimdiki aklım olsaydı küçükken okçulukla uğraşırdım,” der.

Babam her defasında ona takılır:

“Aman hanım iyi ki okçu olmamışsın. Mahallede sağlam insan kalmazdı. Sinirlendiğın an alınının ortasından vururdun milleti. Verilmiş bir sadakamız varmış valla.”

Annem üzüldünce de romantik sözlerle gönlünü alır:

“Ama sen ok atmadan da vuruyorsun güzelim. Kalbimi tam on ikiden vurdun.”

DİLEK YARDIMCI

BENİM DUVARDAN FARKIM NE?

RESİMLEYEN: DEMET ÖZGE AYKAN

Benim Duvardan Farkım Ne? seni, bir yolculuğa çıkarıyor. Sevimsiz bir cezayla başlayıp 'kendini keşfetme'ye çıkan bir yolculuk bu... Ve dikkatini sadece kendine değil, bir parçası olduğun doğaya, topluma -koşuşturmacalar içinde farkına varmadığın bir yaprağa, karıncaya, diğer insanlara- çekmeyi amaçlıyor.

Fena hâlde düşündüren, sorgulayan ve bazen kahkahalar attıran bu kitap, hiç bilmediğin yönlerini keşfetmek için sana ilham veriyor.

Kendine 'Benim duvardan farkım ne?' sorusunu sormaya hazır mısın? Yoksa Duvar Kardeşliğini mi tercih edeceksin?

